

אורות של אהבה וחסד

wife קרויזר

לאבד ילד זה דבר נורא, הלב מתכווץ ונקרע מצער ומכאב הגעגוע, מרגיש כמו ליפול לתוך בור עמוק וחשוך, הכאב אינסופי, כאילו נכרת באחת חלק מהגוף החי בלי הרדמה, החיסרון עצום, חיסרון נוראי, אין לו תמורה.

אי אפשר להבין איך השמש יכולה לזרוח, איך אנשים ממשיכים בחייהם כרגיל...

ואני חיה בעולם אחר, בעולם מקביל, רואה את העולם הזה, לכאורה נמצאת בו, אך לא מרגישה שייכת אליו. אני מחייכת כלפי חוץ, נראה שאני חיה ומתפקדת ויכולה אפילו לשמוח, אבל הלב שלי בעצבות מתמדת.

הגעגוע תמידי, געגוע שאין לו סוף, בן לוויה קבוע. לפעמים הוא שקט, רק מלווה, ולפעמים, ללא התראה או סיבה ברורה, הוא משתלט עלי, מציף ואפילו מטביע אותי. זה יכול לקרות בגלל פרח קטן, בגלל נוף יפה, בגלל שיר שמתנגן, בגלל תמונה, בגלל מילה, בגלל זיכרון, בגלל אסוציאציה, בגלל מקום ובגלל הכל... ובפרט והכי קשה ומציף זה, כשאני שומעת על צרה שהתרגשה ובאה על מישהו ואפילו אם אני לא מכירה אותו וקל וחומר אם אני מכירה...

וכשעצוב לי ונורא לי, אני רוצה את בני בחזרה, רוצה להכריז "פוס, לא משחקים", אבל בסופו של דבר מבינה שלא אני מנהלת את העולם...

אין תרופה לכאב השורף הזה, אין לו מזור, אבל יש אפשרות לרפד אותו, אם עוטפים אותו באהבה ובחסד. האהבה והחסד העוטפים, מאפשרים להרים את הראש מתוך הבור העמוק, למעלה, אל האור והאור מגלה שיש מסביב נקודות של חסד, ואפילו אם הן קטנות ובוודאי כשהן גדולות, הן נותנות כוח.

אז כדי להתחזק אני מחפשת סביבי במה להיאחז, במה לרפד את הבור וגיליתי נקודות של אור וחסד, שהיוו חבל הצלה, שיכולתי להושיט אליו את היד:

ההרגשה הכמעט מוחשית שהקב"ה מרים אותנו על כפיו, עוטף ומלטף את הכאב הנוראי ואומר: אני אתכם, אוהב אתכם ולא משאיר אתכם לבד. לדוגמא, ההחלטות שהצלחנו לקבל למרות השעה הקשה והבלתי אפשרית: ההחלטה לקבור את שניהם במקום אחד, בלוויה אחת, לא מבינה עד היום איך הצלחנו בכלל להחליט.

לא מובן בכלל איך קבלנו את הזכות לקבור אותם, זה לצד זה, בירושלים בחלקות מול הנוף (שלמה בטוח אוהב את המקום...),

זה רק בגלל שהקב"ה ליווה אותנו, שלח לנו שליחים טובים והוביל אותנו להחלטות האלה, החלטות שאנחנו שלמים אתם עד היום, החלטות שנכונות לנו ולהם.

הידיעה שהנסיעה האחרונה שלהם ביחד הייתה באווירה שמחה, טובה ונעימה, ששלמה אפילו הספיק לפנק אותם בסופגניות לכבוד ראש חודש כסלו.

הידיעה שהבנים לא סבלו, שהמוות היה מהיר וללא כאב.

הידיעה שלהורים האחרים, שאבדו את ילדיהם באותה נסיעה, אין כעס כלפי שלמה על שלקח את הבנים הביתה ברכבו.

וגם בדברים שקרו והסתדרו לפני התאונה אני רואה את יד ההשגחה. למשל, המעבר של נשמת לשכונת פת, שבזכותו ביליתי בחברת ישי ז"ל פעמיים בשבוע, זמן איכות, כשהסעתי אותו ואת חבריו לבית הספר "מקור חיים" ומבית הספר הביתה. נסיעות שבהן נהגתי, מידי יום בדרך חזור, לשמח ולפנק אותם בממתק והדבר מעלה בי זיכרון מתוק ונעים.

הידיעה שביום האחרון ללימודים ישי אמר שהיה לו יום טוב, דבר שלא היה קודם...

ואחרי התאונה :

הקהילה שעטפה אותנו באהבה רבה.

החברים שהיו שם בשבילנו ולא ויתרו עלינו למרות ההסתגרות שלנו.

העטיפה המחבקת שקבלנו מבני המשפחה המורחבת שלנו, שהתלכדו כדי לתמוך בנו.

האחים והאחיות, הגיסים והגיסות שלנו, שלא עזבו אותנו ורק חשבו איך ובמה אפשר להקל עלינו ולתמוך בנו.

הילדים האהובים שלנו שהפכו באחת מילדים שרוצים להתפנק אצל אבא ואמא, לבוגרים שרק רוצים לחבק את ההורים, לפנק אותם בכל דרך אפשרית ולרפד בכל מה שאפשר את מסע החיים החדש שנחתנו אליו באחת. (וב"ה בכך עזרו לנו לחזור ולהיות הורים...)

וב"ה ותודה לה' על הזוגיות שלנו שעמדה ואף התחזקה בעקבות השבר הגדול, בה כל אחד מאתנו קשוב לשני ומהווה משענת אוהבת בעבורו במטוטלת של החיים.

אז הולכים בגיא צלמוות אך מרגישים שה' עמנו.

אור וחושך בערבוביה.

כואבים את האין ומשתדלים להודות על היש ולהיאחז בו.

זורקים לים המלח את השאלות של "אילו", "אולי" ו"אם" ומשתדלים לומר קדיש במעשים הקטנים והכאילו פשוטים של חיי היום יום. ללכת לבית הכנסת כדי להגיד קדיש במניין זה מחייב, יש בזה קושי, אבל יותר קשה לאסוף כוח, לקום ולצאת מהמיטה, לומר "מודה אני", להתלבש, להתפלל ולעשות את הדברים הקטנים של חיי היום יום, להתעסק בלכאורה זוטות כמו לארגן תפריט, לערוך קניות, לבשל, לאכול, לשטוף כלים, לסדר את הבית, להפעיל מכונת כביסה, לזכור לתלות או להוריד כביסה, לקבל שבת וחג, לשיר זמירות, להצליח לנשום...

זה לא פשוט בכלל... זה הקדיש שלנו.

קדיש יום יומי, שעה שעה...

את הקדיש הזה למדנו מאהרון הכהן.

לאחר מות שני בני אהרון, בויקרא פרק י פסוק ג, נאמר: "הוא אֶשֶׁר דָּבַר יְקֹנֵק לְאֹמֶר בְּקִרְבֵי אֶקְדֹּשׁ" - וכי איזו קדושה יכולה להיות במות בני אהרון? איזה התקדשות יש במוות נוראי כל כך של שני בניו?

מפרש הרשב"ם: "זהו כבוד שכינה, שרואה בניו מתים ומניח אבלו בעבודת בוראו". אהרון המשיך בעבודת הקודש שלו למרות אבלותו.

אז גם אנחנו מנסים ומשתדלים לקדש שם שמים על ידי המשך החיים, המשך עבודת ה' ועיסוק בקודש.

משקיעים אין סוף של עבודה בהנצחה של הבנים באתרים שהקמנו, במקווה ששיפצנו, במתן שיעורים ועוד.

עשייה אינטנסיבית באתרים, עשייה שדורשת זמן וכוחות, לעיתים מעבר ליכולת, אך גם מאפשרת לחיות חיים של משמעות ושליחות וקשר מתמיד עם הבנים על ידי "שליחת מתנות" יום יומיות אליהם.

השקעה במקווה שיהיה מקום נעים ומזמין, שנשים תבואנה אליו בשמחה וברוגע, ותצאנה בהתרוממות רוח עם חיוך על הפנים, לאחר חוויית טבילה נינוחה, משמעותית ומקודשת.

משקיעים בגיבוש המשפחה, כששלמה וישי הם חלק ממנה. שלמה וישי עזבו אותנו פיזית אבל הם אתנו תמיד ואנחנו כל הזמן מדברים עליהם, מזכירים אותם, מספרים עליהם, וכך גם הנכדים שלא זכו להכיר אותם, מרגישים שהם מכירים אותם והם נשארים חלק מהמשפחה. המילים 'תנצב"ה' – תהא נשמתם צרורה בצרור החיים, מקבלות משמעות נוספת; לא רק לעתיד לבוא, אלא כבר עכשיו הדמויות שלהם שזורות תדיר בחיים שלנו והם חלק מצרור החיים שלנו!

לא תמיד קל ולא תמיד פשוט. יש ימים ויש ימים, יש שעות ויש שעות. החיים הם מבצע מאתגר, אנחנו בתהליך מתמיד, כל הזמן בדרך... וכמו בכל דרך יש עליות ויש מורדות...

בתחילת הדרך היה נורא, לא יכולתי לחשוב על כלום מלבד על מה שקרה. אבל לאט לאט, ככל שעובר הזמן, אני לומדת לחיות עם הכאב ומתפנה בתוכי מקום לדברים נוספים. אני נמצאת באופן תמידי בחשיבה, בהקשבה, בבדיקה ובהתבוננות פנימית מה נכון לי, מה מתאים לי, מה טוב לי, מה נותן לי כוח, מה מצמיח אותי וגם מה מפיל אותי ומנסה לנווט את חיי בהתאם לאותו זמן נתון. נזהרת לא להיות במקומות ובחברת סוחטי כוח, נותנת מקום לכאב ולבכי ואוחזת חזק חזק בכל דבר שמרים ומחזק אותי.

מתפללת לקב"ה שאצליח תמיד להרגיש את השגחתו וחמלתו בתוך החיסרון העצום,

שאצליח למצוא כוחות של אמונה וביטחון,

להרגיש את היש בתוך ההסתר, גם כשבשכל אין לי שום הבנה והסבר.

שאצליח לחוות מכל הלב את רגעי השמחה והנחת,

לנשום אותם, להתענג עליהם, לרחף בתוכם,

להתעטף בהם, למצות אותם עד הסוף

ולהצליח להישאר כמה שיותר במקום הנהדר הזה של השמחה,

גם אם אח"כ באה הנפילה...